

Sylabus omylov

Pius IX. (pontifikát: 1846 – 1878) vydal 8. decembra 1864 encykliku *Quanta cura*, ktorá odsudzovala „základné mylné náuky našich časov“, v ktorých odmietal hlavne modernizmus, liberalizmus a ďalšie náuky. Jej najznámejšou súčasťou bol aj *Syllabus errorum*, čiže sylabus omylov, ktoré nikdy neboli považované za najšťastnejšie počiny tohto pápeža dobre známeho aj vďaka relatívne dlhého pontifikátu, keďže sedel na pápežskom stolci viac ako 32 rokov.

Na to, roku 1869 zvolal 1. Vatikánsky koncil, ktorý vyhlásil dogmu o pápežskej neomylnosti najmä v otázkach viery a mravov. 3. septembra 2000 bol Jánom Pavlom II. vyhlásený za blahoslaveného.

Ako je zjavné, pápež nebol zástancom všetkého nového. Začal odopierať akékoľvek reformy a prejavy liberalizmu, odsudzoval nové spoločenské doktríny a myšlienky. Vydal preto mnoho encyklik, v ktorých radikálne odsudzoval všetky vtedajšie „omyly“.

Teraz by som prešla ku jednotlivým statiam, v ktorých sú vymenované základné „bludy“.

1. *Panteizmus, naturalizmus a absolútny racionalizmus*

V tomto bode odsudzuje hlavne samotné ponímanie a presadzovanie panteizmu, teda že boh je všade okolo nás, je všadeprítomný..

Sporná je aj skutočnosť, že ľudský rozum je nadradený Bohu, teda skutočnosť, kedy sa kládol dôraz viac na rozum ako na pravú vieru, pretože práve v ľudskom rozume je obsiahnutá pravda. O tom, že viera brzdí človeka v pravom poznaní.

2. *Zmiernený racionalizmus*

Zrovnáva sa tu postavenie ľudského rozumu a náboženstvom, pričom na rovnakej úrovni je aj filozofia a teológia... Čo bolo pre katolícku cirkev neprijateľné, pretože napríklad už v období stredovekej filozofie (v období patristiky a scholastiky) bola filozofia ponímaná len ako slúžka teológie.

3. *Indiferentizmus a latitudinarianizmus*

Hovorí o voľnosti vyznania, o slobode vyznania, kedy má človek právo vybrať si ktorékoľvek náboženstvo, u ktorého je možné dosiahnuť spásu.

4. *O cirkvi a jej právach*

Hneď prvý bod je iste neprijateľným pre cirkev, pretože štát by mal mať podľa všetkého právo rozhodovať o jednotlivých právach cirkvi. Z toho implicitne vychádza, že cirkev je

podriadená štátu, čo samozrejme bolo v rozpore s myslením katolíckej cirkvi, ktorá si rada a dlhodobo udržiavala svoj primát v hlavne v západnej Európe.

„The Church has no innate and legitimate right of acquiring and possessing property.“

Zaujímavý bod „omylov“, ktoré vymenoval pápež Pius IX., hovoriaci o tom, že cirkev nemá žiadne prirodzené a ani legitímne právo na nadobudnutie a vlastníenie majetku. My však vieme o opaku, kedy sa mnohé „heretické“ skupiny už dávno snažili o kritiku obrovského majetku cirkvi a pod.

5. O občianskej spoločnosti samej o sebe a jej vzťahu k cirkvi

Podstatu tvorí „blud“ o tom, že školy by mali byť čisto svetské, nemali by byť pod správou katolíckej cirkvi. A aby sa cirkev odtrhla od štátu.

6. O prirodzenej a kresťanskej etike

Naopak, v tejto časti Pius IX. správne poukazuje na to, čo považuje za nesprávne, nemravné.

7. O kresťanskom manželstve

Manželstvo je zväzok, ktorý človek nerozdelí... To tvrdí katolícka cirkev, lenže v „omyloch“, naopak, stojí, že manželský zväzok môže zrušiť len štát.

8. O svetskom panstve rímskeho pápeža

9. Bludy vzťahujúce sa k súčasnému liberalizmu

Tvrdenia spochybňujúce postavenie kresťanstva - ako jediného štátneho náboženstva, podľa ktorých je potrebné akceptovať aj iné náboženstvá.

Posledný bod, ktorý vylíčil Pius IX. hovorí o tom, že pápež by sa mal zmieriť s pokrokom, liberalizmom a novovekou civilizáciou... Ako vieme, pre vtedajšieho pápeža to bolo nemysliteľné, pretože sám sa vyznačoval tým, že bol proti akémukoľvek pokroku...

Slová: katolícka cirkev, svetská moc (štát), práva cirkvi, filozofia, ľudský rozum